

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 436/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom, Farská 40, Nitra, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 4 Tos 66/2021 z 21. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia svojich práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Tos 66/2021 z 21. júla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur a náhradu trov právneho zastúpenia. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu neodkladne prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) z 2. februára 2019 v spojení s uznesením krajského súdu z 21. februára 2019 boli sťažovateľ a ďalší spoluobvinení vzatí do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Uznesením okresného súdu z 13. mája 2019 v spojení s uznesením krajského súdu z 29. mája 2019 bol sťažovateľovi a ďalšiemu obvinenému pridaný aj dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

3. Dňa 26. novembra 2019 podal prokurátor obžalobu na sťažovateľa pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c), d), ods. 2 písm. a), c), ods. 3 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. i) a j) Trestného zákona a § 129 ods. 2 Trestného zákona na skutkovom základe vymedzenom v obžalobe.

4. Sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením č. k. 4 Tk 3/2019 z 8. júna 2021 tak, že žiadosť podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Podľa § 80 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku na nahradenie väzby sťažovateľa neprijal záruku dôveryhodnej osoby. Podľa § 80 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku neprijal peňažnú záruku vo výške 20 000 eur ponúknutú obhajcom sťažovateľa.

5. Okresný súd poukázal na skutkovú vetu obžaloby, podľa ktorej sa minimálne od septembra 2018 až do 30. januára 2019 sťažovateľ a spoluobžalovaní vzájomne koordinovaným konaním uvedeným v obžalobe zamieravali na páchanie závažnej trestnej činnosti predovšetkým vo forme kúpy, distribúcie a predaja omamných a psychotropných látok, a to tak, že sťažovateľ *«ako hlavný organizátor tejto trestnej činnosti stojaci na čele ním založenej organizovanej skupiny financoval a zabezpečoval nákup kokainu, metamfetamínu a konope na doposiaľ nezistených miestach od doposiaľ neustálených osôb, ktoré následne distribuoval ďalej prostredníctvom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí v pozícii tzv. „díllov“ tieto omamné a psychotropné látky predávali jednotlivým konzumentom a taktiež za účelom dopestovania kvalitných rastlín konope určených na predaj do Maďarska zabezpečil prostredníctvom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priestory na interiérové pestovanie konope, ktoré poskytol [REDAKOVANÉ]...»*.

6. Podľa obžaloby sťažovateľ, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] *„na základe predchádzajúcej vzájomnej dohody... poskytli finančné prostriedky určené na vybudovanie a zariadenie priestorov potrebných na pestovanie rastlín konope tzv. indoorovým spôsobom...“* a podľa ďalšieho bodu obžaloby si sťažovateľ od septembra 2018 až do 30. januára 2019 *„zadovážoval od bližšie nezistených osôb kokain, metamfetamín a konope, z ktorých látok opakovane predal, resp. poskytol kokain [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], metamfetamín [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a vysušené rastliny konope aj [REDAKOVANÉ]...“*.

7. Okresný súd poukázal na obsah žiadosti o prepustenie z väzby, na výpoveď sťažovateľa a jeho obhajcu, na výsluch dôveryhodnej osoby a taktiež na stanovisko prokurátora. K žiadosti sťažovateľa okresný súd uviedol, že pri väzobnom rozhodovaní nejde o vinu a nevinu páchatel'a, preto ani dôkazy sa nevyhodnocujú tak ako pri meritórnom rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, nie je potrebná úplná istota, postačí, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, naplňajú znaky konkrétnych trestných činov a súčasne existuje dôvodné podozrenie, že sa na týchto skutkoch podieľal sťažovateľ.

8. K dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku okresný súd konštatoval, že materiálne a formálne dôvody väzby sa od posledného rozhodovania nezmenili. Zistené skutočnosti naďalej nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré je vedené trestné stíhanie, boli spáchané, majú znaky obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa príslušných ustanovení Trestného zákona, pričom existuje odôvodnené podozrenie, že tieto skutky mohol spáchať aj sťažovateľ. Dôvod preventívnej väzby videl okresný súd v samotnej povahe trestnej činnosti, jej opakovanosti, a dlhodobom výkone a rozsahu. Za relevantné považoval aj postavenie sťažovateľa v skupine osôb, ktoré mali túto činnosť vykonávať. Hrozbu pokračovania v trestnej činnosti okresný súd identifikoval aj v tom, že zo získaných dôkazov vyplýva, že sťažovateľ mal prístup k drogám – marihuane, kokaínu, pervitínu a tieto drogy mal ďalej distribuovať.

9. Sťažovateľ poskytol vlastné hodnotenie doteraz zistených dôkazov, pričom ide o jeho subjektívne hodnotenie. Dôkazy prináleží hodnotiť súdu, ktorý rozhodne o vine alebo nevine sťažovateľa. Pre potreby väzobného rozhodovania platí odlišný štandard hodnotenia dôkazov ako pri rozhodovaní vo veci samej. Okresný súd uviedol, že trestná činnosť, ktorá sa kladie sťažovateľovi za vinu, sa „neobmedzuje iba na pôsobenie v pestiarni, resp. jej založenie a vedenie, ale aj na ďalších závažných skutkoch a v tejto súvislosti treba poukázať nielen na výpovede spoluobžalovaných ale aj na výpovede svedkov a iné dôkazy a to napr. záznamy telekomunikačnej prevádzky a vykonanej domovej prehliadky.“.

10. Okresný súd poukázal na to, že tejto trestnej činnosti sa mal sťažovateľ dopustiť aj napriek tomu, že bol odsúdený v Maďarsku pre drogovú trestnú činnosť, pričom nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov aj vykonal. Okresný súd tiež uviedol, že sťažovateľ bol podmienne odsúdený za prečin ublíženia na zdraví a výtržníctva, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov, ktorá mu skončila 20. decembra 2019, t. j. vyšetrovanej trestnej činnosti sa mal dopustiť v skúšobnej dobe podmienne odsúdenia.

11. Okresný súd uviedol, že pri trestnom stíhaní za obzvlášť závažný zločin možno väzbu nahradiť len vtedy, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu, ktoré sa posudzujú z hľadiska pomerov páchatel'a a určitých okolností prípadu. Pomermi páchatel'a sú okolnosti týkajúce sa páchatel'a, jeho osobných a rodinných pomerov, pričom nemajú súvis so spáchaním trestného činu a existujú v čase rozhodovania. Sťažovateľ v tomto smere poukázal na svoje majetkové pomery a rodinné pomery (5 maloletých detí z toho 3 v ■■■■■, riziko rozpadu vzťahu). Okresný súd dospel k záveru, že „toto nemožno hodnotiť ako mimoriadne okolnosti.“. Okresný súd poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorej boli všeobecne vymedzené okolnosti prípadu, resp. výnimočné okolnosti prípadu. V predmetnej veci podľa okresného súdu „sa nejedná o skutky spáchané pod vplyvom ťaživých osobných, či rodinných pomerov, ktoré si obžalovaný sám nezavinil a tak súd konštatuje, že ani okolnosti prípadu nemožno hodnotiť ako za výnimočné.“. Skutočnosť, že ide o stíhanie pre obzvlášť závažný zločin a možnosť nahradenia väzby je daná len pri existencii výnimočných okolností prípadu, viedla okresný súd k záveru, že v predmetnej veci nemožno nahradiť väzbu navrhnutými inštitútmi.

12. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 21. júla 2021 tak, že sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

13. Krajský súd dospel k zhodnému záveru ako okresný súd v tom, že u sťažovateľa pretrvávajú dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktoré sú dané obavou, že sťažovateľ by po prepustení z väzby pokračoval v obzvlášť závažnej drogovej trestnej činnosti, ktorej sa mal dopustiť ako člen organizovanej skupiny. Skutkové zistenia a právne závery uvedené v odôvodnení uznesenia okresného súdu si krajský súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach na tieto poukazuje. K námietkam sťažovateľa krajský súd uviedol, že dôvod preventívnej väzby nebol dosiaľ oslabený, je daný dôvodným podozrením z páchania stíhanej trestnej činnosti sťažovateľom a jej rozsahom. Nepochybný ekonomický prínos pre jej páchatel'a predstavuje „*dôvodný podklad pre obavu z možného pokračovania v páchaní trestnej činnosti obžalovaným.*“. Ani dĺžka výkonu väzby nemá taký vplyv na sťažovateľa, že by vylučovala, že by v trestnej činnosti pokračoval. Od ostatných rozhodnutí súdov o väzbe nedošlo podľa krajského súdu k takej zmene, ktorá by eliminovala obavu, že sťažovateľ bude pokračovať v páchaní „*nepochybne výnosnej trestnej činnosti.*“.

14. Pokiaľ ide o aplikáciu inštitútov náhrady väzby, krajský súd dospel k rovnakému záveru ako okresný súd, „*konštatujúc nedostatočnosť ich predpokladaného pôsobenia na osobu obžalovaného v súlade s dosiahnutím účelu väzby v porovnaní s jej priamym výkonom, predovšetkým nevzhladol nijaké výnimočné okolnosti prípadu, pre ktoré by bolo možné tieto inštitúty pri dôvodnom podozrení z páchania obzvlášť závažného zločinu obžalovaným aplikovať, a to ani pokiaľ ide o ponúknutú peňažnú záruku obhajcom obžalovaného.*“.

II.

Argumentácia sťažovateľa

15. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia. Podľa sťažovateľa dôkazná situácia neodôvodňuje ďalšie väzobné stíhanie aj vzhľadom na neprípustnosť tzv. nadkvalifikácie skutku a na dĺžku trvania väzby v rozsahu dva a pol roka. Sťažovateľ namieta porušenie princípu právnej istoty z dôvodu prepustenia jedného z obžalovaných z väzby v zásade z dôvodu pominutia väzobných dôvodov. Sťažovateľ tiež s odkazom na nález sp. zn. III. ÚS 33/2021 poukazuje na aktuálnu judikatúru ústavného súdu. Podľa sťažovateľa okresný súd relevantne neodpovedal na jeho argumentáciu vymedzenú v žiadosti o prepustenie z väzby a krajský súd nijako nereagoval na jeho námietky vymedzené v sťažnosti.

16. Sťažovateľ namieta, že napadnuté uznesenie je nedostatočne odôvodnené s tým, že v rozsahu takmer 99 % je odôvodnenie totožné s odôvodnením uznesenia krajského súdu č. k. 4 Tos 53/2021-5007 z 27. mája 2021, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti spoluobžalovaného v tej istej trestnej veci [REDAKOVANÉ]. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je všeobecné, krajský súd v ňom nijako nereagoval na námietky sťažovateľa a pôsobí ako „*extrakt z trestnoprávnej právnickej literatúry*“. Je zjavné, že krajský súd rozhodovanie o väzbe vnímal ako formálnu záležitosť, pričom ide o „*najvyšší stupeň arbitrárnosti rozhodnutia*“. Predmetné odôvodnenie nie je personalizované a nemá žiadnu výpovednú hodnotu, keďže nereaguje na žiadnu námietku

sťažovateľa. Krajský súd nerešpektoval § 176 ods. 2 Trestného poriadku, keďže nemožno „za úvahu konštituuujúcu základ rozhodnutia chápať preklopený obsah odôvodnenia z iného uznesenia...“.

17. Sťažovateľ nedostal odpoveď na podstatné námietky uvedené v jeho podaniach, pričom ak krajský súd nesúhlasil s týmito námietkami, „mal to aj riadne artikulovať a odôvodniť.“. Sťažovateľ nedostal odpoveď na to, že ak u obžalovaného [REDAKOVANÉ] odpadli dôvody ďalšieho väzobného stíhania, prečo je nutné jeho ďalšie väzobné stíhanie, osobitne ak dôkazná situácia sa neposilňuje, ale zoslabuje, a tiež, z akých dôvodov je potrebné trvať na právnej kvalifikácii v rovine obzvlášť závažného zločinu „aj napriek degradujúcemu právnemu a dôkaznému základu pre takúto kvalifikáciu“, a na ďalšie otázky uvedené v žiadosti o prepustenie z väzby a sťažnosti.

18. Ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 33/2021 poukázal na rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 29/2015, podľa ktorého „súd rozhodujúci o väzbe je povinný vysporiadať sa s otázkou, či zadokumentované dôkazy racionálne odôvodňujú kvalifikáciu skutku a či posudzovanie skutku podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty nebolo vedené len na účely bez primeraných dôvodov zvýšiť závažnosť predmetného skutku tak, aby sa na tento skutok nevzťahovalo premlčanie.“. Pritom krajský súd sa v napadnutom uznesení „absolútne nijako nesnažil dôkazne obhájiť zvolenú právnu kvalifikáciu skutku“. Konanie vo veci obzvlášť závažného zločinu je použité ako argument, podľa ktorého neexistujú žiadne výnimočné okolnosti na nahradenie väzby sťažovateľa. Všeobecný odkaz krajského súdu na uznesenie okresného súdu neobstojí, keďže ani toto uznesenie nie je dostatočne odôvodnené.

19. Z uvedených dôvodov sa sťažovateľ domnieva, že je nezákonne väzobne stíhaný, pretože došlo k zániku materiálnych podmienok väzobného stíhania, a preto dochádza aj k porušovaniu označených práv podľa ústavy a dohovoru. Sťažovateľ sa domnieva, že na dovŕšenie ochrany je mu potrebné priznať aj finančné zadosťučinenie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na osobnú slobodu [čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru] napadnutým uznesením krajského súdu. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že nie sú dané dôvody ďalšieho väzobného stíhania pre zoslabujúcu sa dôkaznú situáciu, dochádza k tzv. nadkvalifikácii skutku. Napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, keďže krajský súd neposkytol žiadnu odpoveď na otázky nastolené v sťažnosti, resp. aj v žiadosti o prepustenie z väzby.

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť

po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

22. Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05) vyplýva, že v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania. V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018). Na konanie, ktorého predmetom je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých jej podmienok, je aplikovateľný čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavnosť postupu a rozhodnutia súdu v takomto type konania (vrátane ústavnosti dôvodov, na ktorých bolo založené rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby) skúma však ústavný súd aj z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru (I. ÚS 100/04, III. ÚS 220/04, IV. ÚS 181/07).

23. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08).

24. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup či správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne prispôbený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03). Právomocou ústavného súdu je preskúmať zlučiteľnosť konkrétneho rozhodnutia väzobného súdu, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody (v tomto prípade ponechaný vo väzbe, pozn.), s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

25. Vychádzajúc z jednoty prvostupňového a opravného konania, a tiež vzhľadom na výslovný odkaz v napadnutom uznesení, podľa ktorého sa krajský súd stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu, ústavný súd posudzoval ústavnú udržateľnosť právnych záverov krajského súdu v napadnutom uznesení spolu s právnymi závermi okresného súdu v jeho uznesení z 8. júna 2021.

26. Z napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu z 8. júna 2021 a zo skutočností v ňom uvedených ústavný súd konštatuje, že krajský súd v spojení s okresným súdom odôvodnili svoje právne závery primeraným spôsobom, tieto právne závery sú logické, konzistentné a ústavný súd ich nepovažuje za arbitrárne.

27. Konajúce súdy v rámci skúmania materiálnych dôvodov väzby skúmali dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa – poukázali na skutky, ktoré sú mu kladené za vinu, pričom je zjavné, že založenie pestiarne na indoorové pestovanie rastliny konope tvorí len jeden zo skutkov. Podstatou ďalších skutkov je zadovážovanie špecifikovaných drog a ich distribúcia konzumentom, a to aj prostredníctvom tzv. dílerov. Proti sťažovateľovi svedčia viaceré dôkazy – výpoveď [REDAKOVANÉ], výpovede spoluobžalovaných a svedkov, záznamy telekomunikačnej prevádzky a tiež vykonaná domová prehliadka, pri ktorej boli ako stopy nájdené a zaistené špecifikované predmety. Dôvody preventívnej väzby konajúce súdy identifikovali v rozsahu a spôsobe páchania trestnej činnosti, ale aj v osobe sťažovateľa, ktorý za drogovú trestnú činnosť už bol právoplatne odsúdený v Maďarsku a stíhanej trestnej činnosti sa mal dopustiť v skúšobnej dobe iného podmieneného odsúdenia.

28. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je v zásade totožné s uznesením krajského súdu vo veci spoluobžalovaného, ústavný súd túto námietku neoveroval. Sama osebe takáto totožnosť odôvodnení uznesení nemá ústavnoprávnu relevanciu. Ústavný súd posudzoval odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu v kontexte s odôvodnením uznesenia okresného súdu z 8. júna 2021. V tomto smere je relevantné, že odôvodnenie uznesenia okresného súdu poskytuje ústavne akceptovateľný podklad pre zamietnutie žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu formuluje všeobecný odkaz na uznesenie okresného súdu a pomerne všeobecné doplnenie odôvodnenia ako reakciu na sťažnosť sťažovateľa – v kontexte s uznesením okresného súdu však takáto všeobecnosť napadnutého uznesenia nemá ústavnú relevanciu. Prepustenie iného spoluobžalovaného taktiež nie je dôvodom na automatické prepustenie sťažovateľa. Zo skutkových viet obžaloby vyplýva, že sťažovateľ mal byť v hierarchii skupiny na jej vrchole, kladú sa mu za vinu iné skutky, pričom nepochybne je relevantná aj jeho trestná minulosť.

29. V uznesení okresného súdu možno taktiež identifikovať aspoň nepriamu reakciu na odkaz sťažovateľa na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 33/2021, keď uviedol, že pri rozhodovaní o väzbe platí iný štandard hodnotenia dôkazov ako pri hodnotení dôkazov vo veci samej.

30. K uvedenej skutočnosti ústavný súd dodáva, že právne závery v náleze sp. zn. III. ÚS 33/2021 nemožno automaticky aplikovať aj v prípade sťažovateľa, keďže v predmetných veciach možno identifikovať viacero rozdielných skutkových okolností. Predovšetkým v citovanom prípade išlo o sťažovateľa advokáta a jeho obvinenie a aj väzba sa týkali skutkov, ktorých sa mal dopustiť v rámci poskytovania právnej pomoci (obhajoby). Podstatnú časť v predmetnej veci tvorí otázka opodstatnenosti kolúznej väzby sťažovateľa.

31. V aktuálne prerokúvanom prípade absentuje špecifický status sťažovateľa (postavenie advokáta), pretože výlučne ide o dôvodnosť preventívnej väzby sťažovateľa, pričom z okolností veci vyplýva, že sťažovateľ bol za podobnú trestnú činnosť odsúdený a trestnej činnosti sa mal dopustiť v skúšobnej dobe iného podmieneného odsúdenia, na druhej strane takýto aspekt vo veci sp. zn. III. ÚS 33/2021 pri osobe sťažovateľa nebol prítomný. Podstatným rozdielom je aj štádium trestného konania – vo veci sp. zn. III. ÚS 33/2021 išlo o počiatočné štádia trestného konania – relatívne krátky čas po vznesení obvinenia, pričom námietky sťažovateľa sa týkali právnej kvalifikácie skutkov vymedzených v obvinení, toho, že pre niektoré skutky nebolo vznesené

obvinenie a pod. V aktuálne prerokúvanej veci bola podaná obžaloba a vec je v štádiu súdneho konania. V tomto štádiu konania je namieste zdržanlivejšia ingerencia ústavného súdu, keďže nie je súdom skutkovým a nevykonáva dokazovanie. Ústavný súd nezistil také okolnosti, ktoré by ho viedli k zásahu v podobe zrušenia napadnutého rozhodnutia o väzbe. Sťažovateľ poukazoval na rozpory vo výpovediach, napr. že výpoveď [REDAKOVANÉ] nepotvrdzujú ďalší spoluobžalovaní. V tomto štádiu konania je primárne vecou trestného súdu rozhodujúceho o vine vykonávať dokazovanie a odstraňovať rozpory medzi jednotlivými dôkazmi, prípadne konfrontovať nezrovnalosti vo výpovediach na hlavnom pojednávaní a vo výpovediach urobených v prípravnom konaní.

32. Sťažovateľove námietky neboli spôsobilé spochybníť ústavnú udržateľnosť uznesení okresného súdu a krajského súdu o jeho väzbe. Pokiaľ ide o argumentáciu, resp. námietky sťažovateľa, je zjavné, že sťažovateľ relevantné skutkové okolnosti interpretuje odlišným spôsobom ako konajúce súdy. Iné relevantné okolnosti (napr. výsledky domovej prehliadky, predchádzajúca trestná minulosť sťažovateľa), ktoré by samy osebe tvorili pomerne silný základ pre preventívnu väzbu, pritom ignoruje a obchádza. Tento postup je pochopiteľný a zjavne predstavuje stratégiu obrany sťažovateľa. V každom prípade úlohou konajúcich súdov bolo posúdiť pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa všetky relevantné okolnosti jednotlivo, ako aj v ich súhrne. Ústavný súd po preskúmaní uznesení okresného súdu a krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd v spojení s okresným súdom túto zákonnú povinnosť splnili ústavne akceptovateľným spôsobom.

33. Ústavný súd takto konštatuje, že skutočnosti uvedené v napadnutom uznesení krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu predstavujú ústavne akceptovateľný základ pre výroky o zamietnutí žiadosti sťažovateľa na prepustenie z väzby, resp. o zamietnutí jeho sťažnosti a pre výroky o nenahradení väzby miernejšími prostriedkami. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol také argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybníť ústavnú udržateľnosť právnych záverov v uvedených uzneseniach.

34. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu